

VERDERFELIJKE LIEFDE

FAITH SUMMERS

Verderfelijke liefde

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Tainted Beginnings*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling uit het Engels: Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave maart 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

NICK

Ik speur de menigte nog eens af en zucht gefrustreerd.

Hij is er niet.

Ik ken Federico. Hij komt nooit te laat. Dat is niet zijn stijl. Dus als we hier al meer dan drie uur zijn en hem of een van die eikels die voor hem werken nog niet hebben gezien, betekent het dat hij ook niet gaat komen.

Net als de meeste mannen in mijn omgeving is de *Marchesi* een van de plaatsen die hij bezoekt als hij in Las Vegas is.

Ik verblijf hier altijd als ik in de stad ben. Het hotel is een soort neutrale plek voor de onderwereld geworden, want net als de andere beroemde hotels op de *Strip* trekt het veel leden van de wereldelite aan.

Ik weet zeker dat Leo en ik overal hebben gekeken waar we konden. Het casino op de begane grond was de laatste plek om te checken en ik ben er drie keer doorheen gelopen om er zeker van te zijn dat ik de ruimte goed heb gecontroleerd.

We zijn hier ook al lang genoeg om te merken dat er iets mis is, ook al is het constant druk in Vegas.

Omdat niets aan mijn aandacht ontsnapt, kan ik met zekerheid zeggen dat er vanavond niets meer gaat gebeuren met Federico, hetgeen betekent dat we terug moeten naar de tekentafel.

Dit is het soort shit dat gebeurt als je moet vertrouwen op informatie van ondergrondse verklikkers zoals Benji, die hun feiten niet eens goed op een rijtje kunnen krijgen. Als hij niet net zo loyaal was aan de D'Agostino's als mijn familie en ik, zou ik geneigd zijn te denken dat

hij ons in de maling neemt. Maar wat hij ons aan info gaf, is ook echt wat hij wist.

Voor zover hij weet, zou Federico DiMaggio vanavond in Vegas moeten zijn in de *Grand Marchesi*. Leo of ik zouden de aanslag plegen en deze ‘meteen schieten, geen vragen stellen’-achtige klus uitvoeren.

Sinds Federico Antonio heeft vermoord, sta ik te popelen om hem uit te schakelen. Antonio was een van de beste handhavers in onze groep. Hij was als een broer voor me en hielp me de dood van mijn familie te wreken.

Deze missie is dus persoonlijk voor mij en niet zomaar een klus. Het maakt me kwaad dat Antonio al zes weken dood is en wij nog steeds op zoek zijn naar Federico.

Ik loop naar de achterste muur bij de bar op het bovendeck, zodat ik wat privacy heb om met Leo te praten. Ik pak mijn telefoon, zoek zijn nummer en bel hem.

Hij neemt na één keer overgaan al op.

‘Ik sta hier met lege handen, Leo,’ zeg ik. ‘Er is helemaal niets te zien.’

‘Hier hetzelfde. Wat moet ik nu doen, baás?’ Hij grinnikt, met de nadruk op het woord “baas”.

Na de dood van Antonio heeft Massimo D’Agostino, de baas van het Syndicaat in L.A. en leider van de D’Agostino-familie, mij opgewaardeerd tot senior handhaver. De jongens plagen me er elke keer mee omdat ik de meest roekeloze van de groep ben, maar ik krijg mijn zaakjes voor elkaar. Dat is het enige dat telt. Ik ben ook getraind door mijn vader, die de beste was.

Vóór Antonio was het mijn vader die deze functie bekleedde. De mannen in mijn familie hebben generaties lang met de D’Agostino’s gewerkt. Ik ben de laatst overgeblevene, dus ik ben trots op deze positie.

‘Bekijk de beelden en rapportages eens over waar Federico het laatst gezien is,’ antwoord ik. ‘Er klopt iets niet en we moeten uitzoeken wat er aan de hand is voordat we alles aan de mannen in L.A. rapporteren. Ik denk dat hij weet dat we hier zijn, óf dat hij andere plannen heeft.’

‘Laat het maar aan mij over.’

‘Goed. Ik zal Massimo laten weten wat er aan de hand is. Ik denk niet dat we iets gaan vinden in Las Vegas.’

‘Goed, ik zal later verslag uitbrengen.’

We hangen op en mijn blik dwaalt meteen af naar de groep dames die rond een tafel op de verdieping onder me zitten.

Ik richt mijn aandacht op een mooie, roodharige vrouw, die me doet denken aan een kruising tussen een erotische zeemeermin en een verlegen bibliothecaresse.

Nou ja, ze ziet er verlegen uit, maar dat is ze vast niet.

Een vrouw die zo sexy is als zij zou dat niet moeten zijn. Het zou een misdaad zijn als ze dat wel was, en jammer voor een man als ik.

Aangezien vanavond een flop was en ik geen andere plannen heb, kan het geen kwaad om mijn tijd hier in Vegas op een andere manier te gebruiken.

Ik ga naar het balkon om de schoonheid wat beter te bekijken en laat mijn handen op de glanzend zwarte balustrade rusten.

Ik zag haar net al toen ze binnenkwam met haar vriendinnen. Ze gingen met z'n vieren aan tafel zitten. Twee brunettes, een blondine en zij. De sexy zeemeermin viel op binnen de groep en in deze zee van mensen.

Ik weet niet precies wat het was aan haar dat mijn aandacht trok. Ja, ze is mooi. Hollywood-mooi. En die halflange, nauwsluitende marineblauwe jurk die ze draagt met die “neuk-me” hoge hakken eronder laten precies zien wat ze graag zou willen.

Er zijn hier veel mooie vrouwen en ik heb er heel wat geneukt, maar wat mijn aandacht trok, was de vonk die ik in haar ogen zag toen ze naar me keek. Hij was er maar kort, maar hij was er wel.

Ze keek eerst snel weg en daar had ze gelijk in. Dat moet haar instinct zijn geweest, dat haar vertelde dat ze bij me uit de buurt moest blijven. Alle levende wezens hebben zo'n instinct dat de kop opsteekt wanneer ze met gevaar worden geconfronteerd. Luisteren naar die waarschuwing houdt hen veilig en ver weg van duistere wezens zoals ik.

Ik ben een heel slecht mens en zij ziet eruit als een goed meisje.

Ze ziet eruit als het soort vrouw dat ik nooit zou moeten aanraken. En dat zorgt ervoor dat ik haar nóg meer wil.

Als ze haar mooie, kleine hoofd optilt en haar blik de mijne vindt, zie ik die vonk weer.

Deze keer kijkt ze niet zo snel weg en ik voel me net de duivel omdat ik haar blik vasthoud en ervoor zorg dat ze wéét dat ik naar haar kijk.

We staan zo'n drie meter van elkaar af, maar de sterke aantrekkingskracht tussen ons zorgt ervoor dat het net voelt alsof ze naast me staat.

Ik heb misschien niet de man gevonden die ik kwam vermoorden, maar ik heb háár gevonden.

En ik eindig vanavond met haar in mijn bed en die lange benen van haar om me heen geslagen terwijl ik bij haar binnendring.

HOOFDSTUK 2

TENNESSEE

Terwijl de warmte naar mijn wangen kruipt en over mijn hele lichaam raast, kijk ik weg van die belachelijk knappe vreemdeling die me aanstaart.

Ik keek alleen achterom omdat ik ogen op me gericht voelde, net als eerder toen ik hem voor het eerst zag. Ik wilde weten of de verhitte blik die ik op me voelde branden van hem was – en dat was zo. Ik bleef ook alleen maar kijken omdat ik wilde zien of hij echt naar mij keek en niet naar iemand anders, bijvoorbeeld een van mijn vriendinnen, mijn nichtje of de dames achter me.

Nadat je zoveel ellende hebt meegemaakt als ik, begin je aan jezelf te twifelen.

Aan alles.

En... aan elke man.

Nu ik bevestigd heb dat hij echt naar me kijkt, wou ik dat ik niet had toegegeven aan de verleiding om te staren, want nu weet ik dat hij nog knapper is dan ik dacht. En nu ik dat heb gedaan, heb ik mezelf voor schut gezet. Het is gewoon... ik zou niet hebben geloofd dat een man als hij naar mij zou kijken.

Ik ben echt zijn type niet. Hij ziet eruit als het soort man dat een supermodel of een Hollywoodster aan zijn arm hoort te hebben.

Net als alle andere mannen hier ziet hij er deftig uit in wat alleen maar een Armani-pak kan zijn. Maar de manier waarop hij het draagt, zo nonchalant en moeiteloos, alsof hij in een Davidoff-reclame zit, tilt de definitie van “sexy” naar een volgende level.

Zijn kortgeknipte haar trekt alle aandacht naar zijn scherpe gelaatstrekken. Hij heeft krachtige schouders die gebouwd zijn voor het leger en een lichaam met spieren die duidelijk urenlang getraind zijn.

Hoewel hij licht haar heeft, gokte ik op basis van zijn olijfkleurige huid en mediterrane gelaatstrekken dat hij een Italiaan moest zijn, en mijn God, hij bevestigt honderd procent wat mijn tante Grace-Anne altijd over Europese mannen zegt – dat ze een klassiek soort passie hebben die je slipje met één blik kan laten smelten.

Ik weet zeker dat dat van mij nauwelijks nog om mijn heupen hangt. *God...* Ik ben veel te opgewonden en ik moet nu kalmeren.

‘Dat zag ik,’ brabbelt Bree, met haar zuidelijke accent dat net een fractie lichter is dan dat van mij en Georgia.

‘Wat zag je?’ Ik kan maar het beste doen alsof ik niet weet waar ze het over heeft.

‘Dat weet je heus wel,’ zegt Quinn en ze schudt haar hoofd naar me terwijl Georgia met een ondeugende blik in haar ogen naar me knikt.

‘We hebben allemaal gezien dat hij naar je keek, liefje, dus ontken het maar niet.’ Georgia giechelt.

‘Mensen mogen naar elkaar kijken.’ Ik probeer nonchalant te klinken, maar dat lukt nauwelijks. ‘Daar zijn ogen toch voor?’

‘Ook voor het beoordelen van je volgende afspraakje. En geloof me als ik zeg dat hij je helemaal aan het onderzoeken was.’

Hun hoofden gaan eenstemmig op en neer alsof ze dashboardpoppetjes zijn.

‘Meiden, alsjeblieft,’ kreun ik.

‘Wáág het niet om “meiden, alsjeblieft” te zeggen.’ Bree tilt haar kin op en richt haar blik op me. ‘Denk aan de voorwaarde van deze reis.’

‘Ach ja. Hoe kón ik het vergeten?’

Stel je geest open.

Dat was de belofte die ik maakte voordat we in het vliegtuig stapten. Ik zou openstaan voor alle mogelijkheden en avonturen die het gevolg zouden zijn van mijn aanwezigheid hier en ik zou nergens voor terugdeinzen, zoals ik het hele jaar al heb gedaan.

Eerlijk gezegd is mijn hoofd nog helemaal van slag na het gedoe van deze week, dus ik had waarschijnlijk met alles ingestemd.

Las Vegas is de laatste plek waar ik zou moeten zijn. Ik ben hier niet om mannen te versieren. Nou ja, volgens mijn vriendinnen wel, maar dat wil ik niet.

Dat kán ik niet.

Mijn aanwezigheid in “Sin City” is alleen om hen een plezier te doen en mijn waardering voor hun steun te tonen. Elk van deze meiden is mijn rots in de branding geweest tijdens een moeilijke, verschrikkelijke periode in mijn leven en ik zou me schuldig hebben gevoeld als ik geen ja had gezegd tegen dit meidenuitstapje. Ze hebben allemaal een druk leven, maar toch organiseerden ze dit weekend om me op te vrolijken.

Quinn en Bree hebben allebei een echtgenoot en een baby in Wilmington, de stad die ik vroeger mijn thuis noemde.

Georgia is mijn nichtje, maar ze is meer een zus voor me. Dus hoewel ze zal beweren dat het voor de hand lag was dat ze me altijd zou steunen, hóéfte ze dat niet te doen.

Ik moet toegeven dat wat me het meest heeft gemotiveerd om hier naartoe te komen hun loyaliteit aan mij was.

Toen ik erachter kwam dat Kurt, mijn inmiddels ex-man, me bedroog met Mary, mijn inmiddels ex-beste vriendin, was er een duidelijke kloof in onze vriendengroep ontstaan.

De meiden en hun partners kozen voor mij.

Niemand zal ooit weten wat dat voor me heeft betekend.

Ik ken Quinn, Bree en Mary al sinds we kinderen zijn. Quinn en Bree zijn altijd hecht geweest en Mary was altijd mijn *bestie*. Mary en ik waren zo close dat onze mannen samen op hun advocatenkantoor werkten.

Ze werkte voor hen allebei als secretaresse en zo is de affaire waarschijnlijk begonnen. Maar mijn hart zegt me dat het al begon voordat ze gingen samenwerken en dat ik gewoon een blinde dwaas was.

‘Vergeet niet dat het doel van deze reis is om de rotzooi die in Wilmington is gebeurd los te laten,’ zegt Quinn, die mijn gedachten onderbreekt. ‘Bovendien is het leuk om elkaar weer wat langer te zien. Nu je in Charlotte gaat wonen, zullen we je minder zien.’

Een schuldgevoel bekruipt me als ik aan mijn verhuizing denk. Charlotte ligt niet zo ver bij Wilmington vandaan, maar alsnog ver